

Ján Adamus

Hovoria a nekonajú

Ježiš povedal zástupom: „Ja som živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Kto bude jesť z tohoto chleba, bude žiť naveky. A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo za život sveta.“ Židia sa hádali medzi sebou a hovorili: „Ako nám tento môže dať jesť svoje telo?!” Ježiš im povedal: „Veru, veru, hovorím vám: Ak nebudete jesť telo Syna človeka a piť jeho krv, nebudete mať v sebe život. Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život a ja ho vzkriesim v posledný deň. Lebo moje telo je pravý pokrm a moja krv je pravý nápoj. Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a ja v ňom. Ako mňa poslal živý Otec a ja žijem z Otca, aj ten, čo mňa je, bude žiť zo mňa. Toto je ten chlieb, ktorý zostúpil z neba, a nie aký jedlí otcovia a pomreli. Kto je tento chlieb, bude žiť naveky. (Jn 6, 51- 58)

Medzi rehoľami existujú niektoré, ktoré sa vyznačujú veľkou prísnosťou. Jej členovia žijú v neustálom mlčaní, v práci a v modlitbe. Jedna zvlášť prísna rehoľa vyniká tým, že jej členovia, keď sa stretnú, tak sa pozdravia slovami: Memento mori! – Pamätaj na smrť!

V našich mestách a dedinách nám túto skutočnosť pripomínajú cintoríny. A hoci tu panuje hrobové ticho, doslova nám živým kričia: Pamätajte na smrť!

Smrť pracuje bez oddychu, bez prestania, nehľadá, či je niekto mladý alebo starý, zdravý alebo chorý, bohatý alebo chudobný, milovaný alebo nenávidený, pripravený alebo nepripravený. K tomuto konštatovaniu nás privádzajú aj liturgické čítania dnešného dňa a upozorňujú slovami samého Krista: Buďte pripravení, lebo Syn človeka príde v hodinu, o ktorej neviete. A naozaj, smrť príde vtedy, keď to človek najmenej čaká. A čo si zoberie na druhý svet? Skúsme v duchu otvoriť niektoré hroby na cintorínoch. Sú tam tí, ktorí vynikali krásou – kde sa však podela? Sú tam boháči – ale kde je ich bohatstvo? Sú tam panovníci – kde je ich moc? Sú tam učenci a mudrci – kde sa ale podela ich múdrosť? K týmto úvahám sa pridáva aj sv. Augustín, ktorý hovorí: Máš majetok, si hrdý na svojich predkov, na krásu, dôstojnosť učenosť? Pozri sa len na seba a uvedom si, že zomrieš, všetko tu necháš, nič si z toho do hrobu nevezmeš. Chápeme, aký odkaz nám zanecháva cintorín? Všetko na svete hynie a do hrobu si nič so sebou nevezmeme.

Možno mnohí ľudia pri týchto slovách

zosmutnejú, lebo ťažko sa im lúči so životom a s radosťami, ktoré prináša. Kde hľadať útechu? Čo zmierni našu bolesť a strach? Je to kríž! Na cintorínoch ich stoja tisíce a z nich sa nám prihovára ten, ktorý jediný má právo nás utešiť, lebo jeho útecha je trvalá.

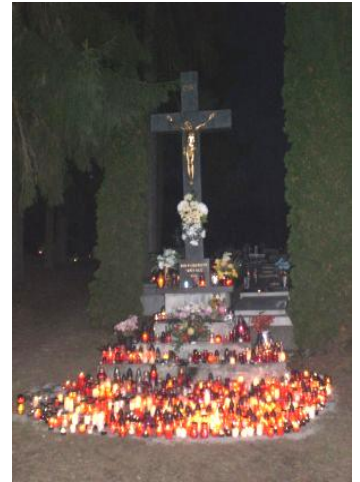
Stará legenda hovorí, že keď Ježiš kráčal s krížom na Kalváriu, chcel si pred jedným domom oddýchnuť. Majiteľ domu sa však na neho osopil a odohnal ho. Keď Ježiš počul, že ho odháňa, smutno sa naň pozrel a odišiel. Od tej chvíle však onen človek nemal pokoja, cítil Ježišov pohľad vo svojej duši a zostal veľmi smutný. Odišiel z domu, blúdil po krajine, ale pokoj nenašiel. Nešťastný a zúfalý sa vrátil domov. Pred jeho domom, odkiaľ kedysi odohnal Krista, stál kríž. Hneď ako ho uvidel, padol na kolena a objal ho. Vtedy pocítil v duši pokoj.

Cítíme aj my nepokoj v srdci? Máme pred smrťou strach? Postavme sa pod kríž a počujme Ježišove slová: Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie. A nik, kto žije a verí vo mňa, neumrie naveky.

Cirkev nám ale v dnešný deň chce pripomenúť aj povinnosti voči zosnulým. Možno si niekto povie: Ale veď som dal nad hrob postaviť mramorový pomník, sú tam vždy čerstvé kvety a zažaté sviece. Myslíte si však, že to stačí? Zomrelí potrebujú duchovné pomníky, kvety a sviece. Sú to naše modlitby, obety, sväté omše, dobré skutky, sebazapierania a aj odpustky, ktoré im v tieto dni môžeme darovať. Veď už starozákonná kniha múdro píše: Veď keby sa nebol nádejal, že padlí raz budú vzkriesení, bolo by bývalo zbytočné a nerozumné modliť sa za mŕtvych. Svätá a nábožná to myšlienka!

Keď sa však prechádzame po cintorínoch a vidíme množstvo zanedbaných hrobov, je nám jasné, že na tých, ktorí tam odpočívajú, sa už dávno zabudlo. Netýka sa to aj mňa? Nezabudol som na zosnulých členov rodiny, priateľov a dobrodincov? Ako sa im odmieňam za to, čo pre mňa urobili?

Buďme milosrdní k našim zosnulým a pomáhajme im. Povzbudzuje nás k tomu sám Ježiš, keď hovorí: Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo.

*Povedal som vám:
bohovia ste,
synovia Najvyššieho ste,
lež umierate ako ľudia,
jak hociktoré knieža padnete.*

*Povstaň, ó Bože, a súd' zem,
lebo Ti patria všetky národy!*

*Ó Bože, nedopraj si pokoja,
nemlč a neodpočívaj, ó Pane!
Lebo, hľa,
zúria Tvoji nepriatelja,
nenávisťníci hlavy dvihajú.*

*Lest' vymýšľajú
proti Tvojmu ľudu,
radia sa
proti Tvojim chránencom.
Hovoria: poďme,
vyhubíme národ,
nech nepočuť viac meno Izrael!*

*Sú jednou myslou,
vospolok sa radia
a proti Tebe majú úmluvu:
stany Edómu a izmaelské stany,
stany Moábu a Hagarci,
Gebaľ, Ammón a Amálék,
Filištínci a Týrčania,
aj Asýria pridala sa k nim
a podoprela synov Lótových.*

O službe človeku

Keď som vystúpil z električky, pred úradom už stál dlhý rad. Na rímskej ulici čakalo asi 50 cudzincov, ktorí si prišli tak ako ja vybaviť dokumenty na pobyt v Taliansku. V dave bolo počuť aspoň desať rôznych jazykov.

Po chvíli zriadenci otvorili sklenené dvere a vpustili nás dnu. Na konci haly stál automat s dotykovou obrazovkou. Každý si mal zvoliť, čo potrebuje, a vytlačiť lístok s poradovým číslom. Hneď bolo jasné, že to fungovať nebude. Ľudia bezradne krčili plecami, nerozumeli nápisom, frflali a napokon sa začali hádať. „Ako vždy,“ zahundral som popod nos, veď s talianskym systémom som už mal tú česť: „Tu sa nevybavím ani do zajtra.“

Doprostred toho chaosu zrazu vošiel vysoký, svalnatý chlap. Mohol mať asi šesťdesiat rokov a jeho opálená tvár vzbudzovala rešpekt. „Pokoje, len pokoj,“ zaburácal mocným hlasom a všetky pohľady sa upreli na neho. Myslel som si, že spustí krik, nič také sa však nestalo. Obor sa usmial a začal ľuďom pomáhať s tlačением lístkov. Hodnú chvíľu som ho prekvapene pozoroval. Milo sa prihovárал tak mladým, ako aj starým, prezeral papiere a radil Arabom aj Číňanom. Lámal niekoľko rečí a nedal sa nikým vyviest' z miery. Jeho pokojný prístup a trpezlivosť mi zostali hlboko v pamäti. „Babylon“ kultúr láskavo vybavil až do posledného človeka. Keď už každý dostal lístok, vrátil sa za prepážku k svojim kolegom. Bol to ten najlepšie fungujúci úrad, aký som kedy zažil. Ani nie o pol hodinu som odišiel s dokumentom, ktorý som potreboval.

Často si spomeniem na túto skúsenosť, keď ide o službu. „Kto je medzi vami najväčší, bude vaším služobníkom,“ hovorí Ježiš v evanjeliu. Tieto slová niekedy radšej vzťahujeme na druhých ako sami na seba. „Páčilo by sa mi, keby som mohol šéfovi rozkazovať,“ zareagoval istý môj známy. Obávam sa, že nie toto mal Ježiš na mysli. Zdôrazňoval, aby ľudia svoju prácu, nech je akákoľvek, konali s postojom úprimnej služby voči Bohu a bližnému. Viete si predstaviť, že by to tak bolo všade, či už na úrade, v obchode, alebo v nemocnici? Namiesto povýšenia a ukazovania „dôležitosti“ úctivý prístup k ľuďom...

O Matke Tereze sa traduje, že keď ošetrovala žobrákov v zápáchajúcej štvrti, pozoroval ju istý Američan: „Toto by som nerobil ani za milión dolárov,“ poznamenal s odporom. Matka Tereza to začula, obrátila sa a povedala: „Ani ja!“ O chorých sa starala pre lásku k Bohu. Na jej pokoru i na službu neznámeho rímskeho úradníka si spomínam, keď mi dochádza trpezlivosť alebo mi je práca nepríjemná. Pomôž nám, Pane, aby sme k ľuďom pristupovali s úctou a nedali sa znechutiť tými, čo si úsmev, slušnosť a dobrotu nevedia vážiť.

Martin Kramara

Sviatok sv. Martina: Budúci utorok 11. novembra budeme sláviť patróna našej katedrály i arcidiecézy sv. Martina.

Pri príležitosti jeho sviatku bude na budúcu nedeľu 9. novembra v celej diecéze Svätomartinská dobročinná zbierka. Jej výťažok bude pre nepočujúce deti v školách v Bratislave, Kremnici, Lučenci, Levoči a Prešove.

Vopred ďakujeme za vašu štedrosť podeliť sa s tými, ktorí to potrebujú.

Stretnutia: Birmovanci piatok 7.11 17:00 sv.omša a katechéza, Rodičia prvoprijímajúcich detí - v nedeľu 9.11. po druhej sv. omši.

Celoživotný boj o slobodu

Židom ktorí mu uverili, Ježiš povedal: „Ak ostanete v mojom slove, budete mojimi učeníkmi, poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí.“ Odpovedali mu: „Sme Abrahámovo potomstvo a nikdy sme nikomu neotročili. Akože hovoríš: „Budete slobodní?!“ Ježiš im povedal: „Veru, veru, hovorím vám: Každý, kto pácha hriech, je otrok“ (Jn 8, 31-34).

„Život nie je pierko, život je boj,“ povedal mi pacient na smrteľnej posteli. Mlčky som prikývla a dialóg bol odštartovaný. K čomu sme došli? - Život je každodenný namáhavý boj o slobodu, aj keď sa človeku istý čas darí byť v strehu, stačí chvíľka nepozornosti, podcenenie nepriateľa a je zle. Ocitneš sa v klietke, ani nevieš ako. Si otrokom hriechu. Sám sa z otroctva vykúpiť nemôžeš, nemáš platnú menu.

Pane,

môj život je neustále zmietanie sa medzi klietkou a voľným priestranstvom pred ňou. Každému by už dávno so mnou došla trpezlivosť. Tebe nedochádza. Na moje prosby o odpustenie ihneď odpovedáš a s radosťou ma oslobodzujú. Niekedy mám pocit, že tie moje opakované zlyhania dopúšťaš zámerne, aby som si veľmi nefandila. Ty vieš najlepšie, čo je pre mňa dobré. Dôverujem ti.

Marie Svatošová „Tykadlom viery“

Sväté omše v 31. týždni cezročného obdobia - (A)

3.XI. pondelok

17:00 Za Ľ Pavlínou Čambalovú (1. výročie smrti)

4.XI. utorok

17:00 Za Ľ Jozefa a Máriu Mizerových

5.XI. streda

17:00 Za Ľ Františka Barčáka a Aranu r. Podmarčikovú

6.XI. štvrtok - Prvý štvrtok

17:00 Za Ľ vojaka

7.XI. piatok - Prvý piatok

17:00 Poďakovanie Pánu Bohu za 70 rokov života

8.XI. sobota

08:00 Za Ľ Jána a Bertu Tibenských, deti a zaťov

Upratovanie kostola č.d. 151 - 175

9.XI. 32. Nedeľa v Cezročnom období - (A)

08:00 Za Ľ Annu Rossanese

Lektori: Blahová M., Vráblová M.

10:00 Za farníkov

Lektori: Polakovičová J., Polakovičová Z.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

3.XI. pondelok Sv. Martin Porres reholník, Sv. Hubert

4.XI. utorok Sv. Karol Boromejský, biskup

5.XI. streda Sv. Imrich,

6.XI. štvrtok Sv. Leonard, pustovník

7.XI. piatok Sv. Engelbert, biskup a mučeník

8.XI. sobota Sv. Bohumír, biskup

Dôkazy lásky

Žena, ktorú milujem, vyžaduje odo mňa, aby som jej dokazoval lásku slovami, darčekom, kvetmi. Z rôznych príčin to nerobím: som lenivý, mám problémy pri rozhodovaní, nemám dosť peňazí. Žena sa veľmi hnevá. Stále zdôrazňuje, že je veľmi nešťastná. Odmietla ma na dlhé obdobia. Čo mám robiť? Pokračovať v doterajšej praxi, alebo podľahnúť a naháňať sa za darčekom?

V prípade tohto typu problémových situácií je ťažké dať jednoznačnú a jednoduchú odpoveď. Obe navrhované riešenia sa zdajú byť nevhodné, pretože v každom z nich by jedna strana vyhrala a druhá prehrala. Vyhovovať rozmarom ženy, „aby bol svätý pokoj“, by nebolo dobrým riešením, pretože by nebolo úprimné. Darčeky nemôžu byť pokusom kupovať si city druhého človeka, ale majú symbolizovať lásku a oddanosť. Aj tie najúžasnejšie darčeky, za ktorými nestojí skutočné oddanie sa v láske, sa stávajú dvojnásobnými gestami. Neraz aj pri nadväzovaní hlbšieho emocionálneho puta viac prekážajú, než pomáhajú. Kupovať darčeky osobe, ktorá si to vyžaduje, často neznamená nič iného ako podľahnutie svojskému emocionálnemu vydieraniu („Ak sa nebudeš správať tak, ako si to prajem, tak ťa odmietnem.“). Taký druh poddajnosti voči žene by ešte viac prehľboval nezrelosť manželských vzťahov a upevňoval by vzájomnú manipuláciu a emocionálne využívanie. Manželstvo si vyžaduje, aby človek ovládal svoje emocionálne potreby. Ak sa žena domáha dôkazov lásky, pretože sa v manželstve cíti osamotená a neistá, vtedy kvety a iné darčeky nevyriešia problém, ktorý tkvie oveľa hlbšie.

Ešte horším riešením by bolo držať sa doterajšej tvrdej „mužskej“ línie, ktorú žena vníma ako nespravodlivosť. Podceňoval potreby ženy je skutočne ubližujúce správanie. Ak aj je v ženinom správaní trochu emocionálnej nezrelosti, nepomôžeme jej tým, že budeme pohrdať jej túžbami a potrebami či nepokojom a bolesťou. Pokračovať v doterajšom postoji by znamenalo poprieť proklamovanú lásku k žene a mohlo by postupne viesť k čoraz väčším nedorozumeniam či dokonca k rozpadu manželstva.

Ak žena odmieta muža „na dlhé obdobie“, je to znepokojujúci signál. Čo robiť v takejto situácii? Aby sme mohli dať presnú odpoveď na túto otázku, treba najprv odpovedať na niekoľko iných otázok: Koľko rokov sú manželka zosobášení? Ako dlho trvá táto tichá manželská vojna? Aké bolo detstvo a obdobie dospievania každej zo stránok? Cítili sa oni sami milovaní a prijímaní svojimi vlastnými rodičmi? Nie je možné vyriešiť vzniknutú situáciu, ak neberieme do úvahy individuálne problémy a zranenia každého z manželov. Problém hlbokých emocionálnych zranení ženy nevyrieši jej muž a opačne. Muž a žena musia samostatne hľadať väčšiu citovú a duchovnú zrelosť.

Namiesto malých darčekom a kvetov by bolo treba venovať si viac úprimnosti, dôvery pocitu bezpečia a vzájomnej blízkosti. Takýto dar by bol oveľa cennejší než akékoľvek slová a veci. Lenivosť, ku ktorej sa muž tak úprimne priznáva, treba premôcť. Jej uvedomenie si a uznanie býva dôležitým krokom na jej prekonanie. Treba si vyjsť v ústrety. Niektorí musia začať prví. Keď sa muž pýta, čo má robiť, a - možno - si práve on trochu viac uvedomuje problém, môže ako prvý podnietiť rozhovor.

Samozrejme, je možné začať darčekom, ktorý má byť znakom skutočného záujmu vyjsť v ústrety. Darčeky nemusia byť vždy drahé. Niekedy stačí veľmi malá vec, ktorá symbolizuje niečo dôležité vo vzájomnom manželskom vzťahu. Najviac radosti urobíme milovanej osobe nie tým, že jej kupujeme drahé veci, ale tým, že vieme vycítiť jej záľuby, túžby a potreby.

Dôležitým krokom k vyriešeniu jestvujúceho konfliktu by bolo navrhnúť nejaký systematickejší manželský dialóg. Treba sa viac spolu rozprávať, aby sa muž mohol presvedčiť, aké má žena naozaj potreby. Možno jej vôbec nejde len o darčeky, ale cíti sa odsunutá nabok, nedocenená, je jej ľúto, že sa sama trápi s deťmi, že muž jej nepomáha v domácnosti. Bolo by dobré vytvoriť príležitosť, aby sa manželka mohli vzájomne vyrozprávať z toho, ako všetko prežívajú, aby mohli hovoriť o svojich pocitoch. Možno by bolo vhodné vzájomne sa dohodnúť, že rozhovor nebude mať charakter diskusie, ale bude na jednej strane výpoveďou a na druhej strane počúvaním. Najväčším darčekom by bolo venovať si navzájom väčšiu pozornosť a láskavosť. Na jednej strane sa netreba báť pravdivých, hoci možno nepríjemných slov, ale na druhej strane by bolo predsa dobré dať veľký pozor, aby sme v emocionálnom vytržení nezranili druhého prehnými či dokonca nepravdivými slovami.

„Žena sa veľmi hnevá. Stále zdôrazňuje, že je veľmi nešťastná. Odmietla ma na dlhé obdobia.“ O takomto nezrelom správaní ženy by bolo treba úprimne si pohovoriť. Jej postoj spôsobuje bolesť nielen mužovi, ale je dôvodom k utrpeniu aj pre ňu samotnú. Sv. Augustín hovorí, že dýka, ktorou prebodávame srdce bližného, prechádza cez naše vlastné srdce. Týmto nezrelým správaním žena odrádza muža od seba, čo spôsobuje, že vzájomné vzťahovanie sa a nevraživosť narastajú. Preukazovať si lásku môžeme autenticky iba vtedy, ak je založená na slobode a na pravde: na pravde týkajúcej sa postoja a správania každého z manželov a na pravde o vzájomných vzťahoch voči sebe.

Keď je manželská situácia veľmi napätá, treba hľadať pomoc a radu zvonka. Účasť na rekolekciách, využitie rodinného a manželského poradenstva, duchovné vedenie - to sú len niektoré druhy pomoci, ktoré môžeme využiť s cieľom nadviazať úprimný dialóg. Zvlášť nápomocné by sa mohli ukázať manželské stretnutia, v ktorých je preferovaný manželský dialóg. Počas takýchto rekolekcií sa možno naučiť jednoducho rozprávať medzi sebou a vďaka tomu sa lepšie poznať a viac sa voči sebe otvoriť. Manželka, ktorí žijú často niekoľko desiatok rokov pod jednou strechou, si nevedia predstaviť, že možno úprimne hovoriť o tom, po čom túžia, čo prežívajú, v čom sa cítia sklamaní, zlyhaní či zranení.

V manželskom dialógu treba jasne hovoriť nielen o veciach bolestných, nepríjemných, o vzájomných nárokoch a nevraživosti, ale aj o vzájomných túžbach, žičlivosti a láske. Treba si povedať jasno a prasto, že sa navzájom veľmi potrebujeme a že našu vzájomnú lásku potrebujú naše deti. Atmosféra nárokov, frustrácie a rozhorčenia totiž osudne vplyva na výchovu detí.

A ešte jedna vec. V manželskom živote nie je hodno venovať príliš veľa pozornosti vzájomným citom, zvlášť negatívnym. Manželská láska si vyžaduje skutočné pestovanie vzájomných citov, ale neobmedzuje sa len na ne. Možno by v danej situácii bolo treba viac pozornosti venovať nejakým spoločným osožným záujmom, napríklad výchove detí, širším rodinným vzťahom, náboženskému životu, odbornej práci, spoločnému hobby atď. Hlbšia láska a rodičovská zodpovednosť oboch strán môžu byť dôležitou inšpiráciou na prekonanie jestvujúceho problému.

Príbeh na uzdravenie duše

DREVORUBAČ

Do továrne na drevo prišiel muž žiadať o prácu. Ponúkli mu dobrý plat a lepšie podmienky ako inde. Zaumienil si teda, že vyrobí kvalitný papier.

Prvý deň sa prihlásil u majstra. Ten mu dal sekeru a prideliť mu kus lesa.

Šťastný muž sa vybral do lesa stínať stromy. Počas jediného dňa ich sťať osemnásť. „Blahoželám,“ povedal mu majster. „Len pokračuj.“ Povzbudený jeho slovami sa drevorubač rozhodol, že nasledujúci deň svoju prácu ešte vylepší. Uložil sa k spánku veľmi skoro.

Ráno sa prebudil skôr ako ostatní a vydal sa do lesa. Napriek všetkému úsiliu sa mu však nepodarilo sťať viac ako pätnásť stromov.

„Musím byť unavený,“ pomyslel si a rozhodol sa ísť spať so západom slnka.

Za úsvitu vstal s odhodlaním prekročiť hranicu osemnásť stromov. No nedokázal sťať ani polovicu.

Nasledujúci deň sťať sedem stromov, potom päť a posledný deň sa celé popoludnie lopotil s dvoma stromami.

Neisto sa vydal za majstrom. Bol pripravený povedať mu, čo sa mu stalo, a odprisahať, že robil, čo mohol. Majster sa ho však spýtal:

„Kedy si si naposledy nabrúsil sekeru?“ „Nabrúsil sekeru? Na to som nemal čas. Mal som veľa práce so stínaním stromov.“

- **Možno som aj ja ako drevorubač - tak veľmi zabratý do svojej práce, že sa zabúdam starať sám o seba...**
- **Nabrúsiť sekeru by v mojom prípade znamenalo...**
- **Keď ma ovláda alebo ovládala ťažkosť...**

Bruno Ferrero „Príbehy na ozdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Nedotýkaj sa ma

„Mária... stála vonku pri hrobe a plakala... Ježiš ju oslovil:

„Mária“. Ona sa obrátila a po hebrejsky mu povedala:

„Rabbuni! - Učiteľ!“ (Jn 20,11,16)

V slovách „Mária!“ a „Učiteľ!“ je akoby obsiahnutá celá minulosť. Nasledujúce slová: „Už ma nadrž, veď som ešte nevystúpil k Otcovi“, naznačujú budúcnosť. Oznamujú novú Ježišovu existenciu a jeho nové vzťahy k ľuďom. Mária sa chcela Pána dotknúť. „Nedotýkaj sa ma,“ povedal Ježiš, „lebo som ešte nevystúpil k Otcovi.“

Mária Magdaléna sa svojimi prejavmi oddanosti voči Vzkriesenému obracala akoby viac na Syna človeka než na Syna Božieho. Možno preto jej Ježiš zabránil, aby sa ho dotkla. On už bol vzkriesený Pán. Jeho telo nebolo už obyčajné telo človeka, ale telo premenené, plné slávy, preniknuté silou Ducha Svätého. Ježiš bol po vzkriesení už oslávený aj ako človek - slávou, ktorú mal ako Boží Syn u Otca, „skôr, ako bol svet“ (Jn 17, 5). Ježiš sa vzkriesením nevrátil naspäť do pozemského života - žije už novým životom. Vracia sa k Otcovi ako Boží Syn i ako Syn človeka a „zasadne po pravici Otca“. Mária nesmela zostať v omyle, že všetko bude znova tak ako predtým. Musela to pochopiť. Neskôr sv. Pavol v tomto duchu napíše: „A ak sme aj poznali Krista podľa tela, teraz už nepoznáme“ (2 Kor 5,16). Túto premenu oslávenia vyjadriť sv. Pavol ešte ostrejšie, keď napíše v liste do Korinta, že „Pán je Duch“ (2 Kor 3,17).

Vzkriesený Pán je celý premenený a preduchovnený. Mária si želala nájsť Ježiša znova takého, aký bol pred vzkriesením. Zabudla, že Ježiš zomrel preto, aby vstúpil do svojej slávy a pripravil nám nový život v Duchu Svätom.

Pre Máriu bol zákaz dotýkať sa Ježiša na prvý pohľad akoby ponížením. V skutočnosti to bola pre ňu len cesta k pravde, cesta k novému tajomstvu. Boh nás vedie k čoraz hlbším duchovným skúsenostiam aj cez neistoty, nechápavosť a zdanlivé poníženia. Mária Ježišovo upozornenie pochopila. Dostala výsadu prežiť nadšenie svedka a prvá smela ohlasovať radosť vzkriesenia. Naplnená radosťou „išla a zvestovala učeníkom: „Videla som Pána“.

Okolo prázdneho hrobu

„... prišli do mesta niektorí zo stráže a oznámili veľkňazom všetko, čo sa stalo. Tí sa zišli so staršími, poradili sa a dali vojacom veľa peňazí so slovami: ‚Tak vravte: V noci prišli jeho učenci a kým sme my spali, oni ho ukradli.‘ ... A toto sa hovorí medzi Židmi až do dnešného dňa.“ (Mt 28,11-13,15)

Vzkriesenie bolo úradne oznámené veľrade. Tá ho vytušila skôr ako apoštoli. Ale tí, čo si kúpili za peniaze Judášov bozk, dúfali, že si budú môcť za ne kúpiť aj mlčanie vojakov.

Veľkňazom šlo o to, aby získali čas. Zástupy ľudí, zidené v Jeruzaleme na sviatky, sa po niekoľkých dňoch rozídu do svojich domovov. Zatiaľ treba rozchytiť protichodné správy a odvolať sa na vojakov. Čím protichodnejšie veci budú ľudia šíriť, tým lepšie. Budú sa dohadovať a každý bude predkladať svoju verziu. Divide et impera - rozdeľ a panuj!

A Pilát? Nik mu nepodal sťažnosť o zneuctení mŕtvoly ani hrobu. S podobnou sťažnosťou k nemu neprišli ani veľkňazi. Preto sa o celú vec ďalej nestaral. A Židia nemali záujem riešiť ju verejne a dôsledne. Nevedeli odhadnúť, čo by z toho vzišlo.

Evanjelium často opisuje aj najvážnejšie veci stručne a skoro neosobne. V tomto texte však sv. Matúš akoby cítil potrebu obrániť pravdu dôraznejšie. Chce rozbiť tradovanú lož, ktorá sa už nedá udržať, lebo je už dávno nezmyselná. Tento výmysel sa udržoval medzi Židmi až do čias spísania Matúšovho evanjelia, teda až do 60. rokov.

Sv. Matúš akoby stratil trpezlivosť. Apoštoli boli predsa svedkami vzkriesenia. Keď sa im Ježiš viackrát zjavil, boli nútení odložiť všetky pochybnosti. No Židia sa vo svojom odpore proti vzkrieseniu za celé roky nezmohli na nič múdrejšie, iba na opakovanie nezmyselnej správy, že Ježišovo telo ukradli učenci. Nijaký pokus vyšetriť pravdu, nijaký dôkaz o krádeži, nijaký dôkaz o nájdení mŕtveho tela. Nič! Iba tvrdenie spiacich svedkov. To bolo viac než úbohé.

Sv. Pavol, ktorý sa o novom Ježišovom živote dôkladne presvedčil z vlastnej skúsenosti i na základe správ očitých svedkov, v jednom svojom liste vyrátal, koľkí ľudia videli vzkrieseného Pána. V čase, keď Pavol o tom napísal do Korinta, mnohí z nich ešte žili. A bolo tu ešte mnoho ďalších dôkazov o tom, že vzkriesený Ježiš plní postupne všetko, čo sľúbil. Závažná zmena po zoslaní Ducha Svätého bola jedným z nich.

Ježišovo vzkriesenie sa stalo jadrom kresťanského života a ohlasovania. Čo akí húževnatí boli Kristovi nepriatelia, nad všetkou ich činnosťou sa vznášala Božia pravda. A táto pravda vzkriesenia sa presadila.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku